

[Undervisningsministeren.]

ningen i tysk på 7.-9. klassetrin eller have aflagt folkeskolens afgangsprøve i dette fag, inden optagelse i 1. gymnasieklasse kan ske. Elever, der søger optagelse på en sproglig linje, skal endvidere have fulgt undervisningen i 9. klassetrin i latin eller have aflagt folkeskolens afgangsprøve i faget.

Det er — som under de gældende regler — en forudsætning for optagelsen i gymnasiet, at eleven kan forventes at kunne følge undervisningen i gymnasiet på tilfredsstillende måde og fuldføre den på normal tid.

I overensstemmelse med, at det efter den nye folkeskolelov ikke lægere er pålagt den afleverende skole at afgive en særlig udtalelse om elevens egnethed for gymnasiet, stilles der forslag om, at afgørelsen om optagelse i 1. gymnasieklasse træffes af elevens forældre i samråd med eleven og den hidtidige skole. Det sker i erkendelse af, at det er forældrene og eleven selv, der har det reelle ansvar for beslutningen. Jeg stiller mig åben for drøftelser af spørgsmålet, om den foreslåede overflytning til forældrene af den endelige afgørelse om en elevs egnethed for optagelse i gymnasiet bør finde sted før optagelserne i gymnasiet i 1978.

Forslaget indeholder endvidere en bestemmelse, der skal sikre handicappede elever specialundervisning eller anden specialpædagogisk bistand.

I overensstemmelse med de retningslinjer for planlægningen af de videregående uddannelser, som folketingets undervisningsudvalg har udarbejdet på et møde i september 1975, hvor udvalget bl. a. pegede på en udbygning af uddannelses- og erhvervsvejledningen på alle trin i uddannelsessystemet, foreslås det endvidere, at der sikres eleverne en sådan individuel vejledning.

Da de elever, der skal begynde i 7. og 8. klasse i august 1976, allerede nu skal overveje deres valg af fag og kurser efter den nye folkeskolelov, er det af betydning, at folketinget snarest tager stilling til lovforslaget.

Jeg skal i øvrigt henvide til bemærkningerne til lovforslaget, både med hensyn til de ændringsforslag, der er omtalt foran, og med hensyn til enkelte yderligere forslag til ændringer.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om lån til betaling af ejendomsskatter for visse erhvervsvirksomheder [af Erhard Jakobsen m. fl.].

(Lovforslag nr. 69. Fremsat 7/11 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*):

Et af centrum-demokraternes erklærede mål er jo helt at afskaffe ejendomsskatterne, men da det under de drøftelser, vi hidtil har haft om dette spørgsmål i salen, ret tydeligt har vist sig, at dette mål i hvert fald ikke umiddelbart er inden for rækkevidde, så kommer man nu med et forslag om en mere begrænset ændring i ejendomsskattesystemet.

Ideen i det foreliggende lovforslag er, at kommunerne skal have adgang til at tillade, at de ejendomsskatter, vejbidrag m. v., der påhviler nyetablerede erhvervsvirksomheder og nyetablerede filialer, kan indefryses som en prioritet i de pågældende ejendomme, og den idé forstår jeg skulle være centrum-demokraternes bidrag til at få sat nye erhvervsinitiativer i gang. Dette med at sætte i gang er jeg enig i, men ikke måden at gøre det på.

Som bekendt har hr. Erhard Jakobsen tidligere haft succes med en tilsvarende idé, for så vidt angår ejendomsskatter af parcel- og rækkehuse, der tilhører pensionister. Dette førte til, at vi i 1965 fik loven om lån til betaling af ejendomsskatter for visse parcel- og rækkehuse, den såkaldte parcelhuslånelov, og den ordning, som loven indeholder, er senere blevet udvidet i 1972. Den særlige ordning for pensionisternes ejendomsskatter har absolut min sympati, men dermed er ikke sagt, at det uden videre er en god idé at overføre ordningen til andre områder.

Hvis vi ser på pensionisternes adgang til at få lån til betaling af ejendomsskatterne, er det, der ligger bagved, groft taget, at disse mennesker ikke skal tvinges til at sælge deres hus på grund af ejendomsskatterne. Ordningen er altså begrundet i sociale hensyn, og det falder naturligt, at kommunerne administrerer en sådan ordning i forbindelse med de opgaver, de i øvrigt har inden for det sociale område.

[Indenrigsministeren.]

Derimod ville det ligge helt uden for, hvad der traditionelt har været betragtet som en kommunal opgave, om kommunerne nu skal begynde at yde en form for erhvervs-tilskud, for det er jo i virkeligheden det, der er tale om, når en kommune efter forslaget skal kunne yde en erhvervsvirksomhed et lån, der er rentefrit i 5 år efter det, jeg har kunnet forstå, og derefter kun forrentes med 7 pct. p. a.

I øvrigt vil man meget let komme ud for, at en kommunalbestyrelse, som egentlig ikke ønsker at yde lån, vil føle sig presset til at yde det alligevel, hvis den, der påtænker at etablere en virksomhed, som kommunen godt vil have, kan henvise til, at der er andre kommuner, hvor man nemt kan få lånet. Man må desuden forudse, at en kommune, der set ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt har et stort behov for at få placeret en erhvervsvirksomhed eller en filial, også er en kommune, der har dårligt råd til at yde lån, idet den herved kan tvinges til at sætte skatterne, som måske i forvejen er temmelig høje, op.

Selv om man ser bort fra disse indvendinger, savner jeg også en antydning af, hvorledes centrum-demokraterne har tænkt sig, at kommunerne nærmere skulle administrere loven. Finder centrum-demokraterne f. eks., at det er i orden, hvis kommunerne yder lån i forbindelse med oprettelse af bankfilialer, servicestationer eller noget, der kan sidestilles dermed? Jeg ved ikke, om det er det, centrum-demokraterne har tænkt på, men uanset hvordan det nu måtte forholde sig, så kan jeg som sagt ikke gå ind for selve ideen i lovforslaget, der strider direkte imod de intentioner, som et kommunalt styre almindeligvis har, og jeg kan derfor ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Karl Nielsen (S):

Når man ser den strøm af lovforslag, der i denne tid vælter ind på folketingets bord, vel for tiden 200-300 forslag pr. samling, kan man godt forstå, at det efterhånden er svært for de enkelte partier at finde et område at markere sig på. Men centrum-demokraterne har igennem det foreliggende lovforslag udvist stor opfindsomhed, nemlig at kommunerne skal give støtte til erhvervs-

livet igennem en meget lav forrentning af de lån, der er nævnt i forslaget.

Jeg har selvfølgelig bemærket, at der i lovforslaget står, at kommunerne kan yde lån, de har altså ikke pligt til det, men dette vil i praksis virke som en pligt, for hvis blot enkelte af kommunerne yder de i forslaget nævnte lån, vil dette presse de øvrige kommuner til at følge efter.

Efter gældende bestemmelser må kommunerne ikke favorisere erhvervsvirksomheder, som eventuelt ønsker at etablere sig i en kommune, ved at sælge byggegrunde billigt eller med en meget lav forrentning af restkøbesummen eller ved på anden måde at bruge skatteydermidler for at trække virksomheder til kommunen. Dette har tilsynsrådene ført en meget restriktiv kontrol med, hvad jeg for øvrigt finder er til gavn for kommunerne generelt set. Hvis dette lovforslag vedtages, brydes dette princip.

Ligeledes kunne en kommune, hvis forslaget blev vedtaget, komme i den situation, som også ministeren nævnte, at der skulle ydes lån til 7 pct. i forbindelse med opførelse af en bankfilial. Banken kunne herefter låne beløbet ud til kommunen til den dobbelte rente, og den derved fremkomne difference må så betales af skatteyderne. Det finder vi ikke rimeligt.

I lovforslagets § 1, stk. 2, pkt. 3, står der, at der kan ydes lån i forbindelse med ejerskifte foranlediget af generationsskifte. Vil dette sige, at generationsskiftet inden for landbruget også kommer ind under forslaget? I så fald er der virkelig tale om store beløb. Når jeg rejser dette spørgsmål, er det, fordi det ikke af lovforslaget fremgår, om landbruget er omfattet eller ikke.

I øvrigt mener vi i socialdemokratiet, at vi igennem septemberforliget har fundet de rigtige støtteformer til erhvervslivet til gavn for beskæftigelsen, hvorfor vi afviser det foreliggende lovforslag.

Aksel Pedersen (V):

Jeg forstår godt indenrigsministerens indvendinger over for renteproblemet. Det fremgår ikke lysende klart af lovforslaget, om forrentningen først skal ske efter den 5 års periode. Hvis man læser bemærkningerne, må det først være efter 5 års perioden, at en forrentning skal finde sted, men det står ikke i lovforslaget som sådant.

[Aksel Pedersen.]

Hensigten er, står der, at gøre noget, som kan forhindre virksomhedslukning, og vi må nok sige, at lovforslaget her forekommer erhvervsvenligt; det gør det nemmere at etablere erhvervsvirksomheder, og når jeg læser erhvervsvirksomheder, mener jeg klart at kunne se, at lovforslaget også omfatter landbrug.

I § 1, stk. 2, pkt. 2, er der en sætning, der også forekommer lidt uklar. Der står, at man ved etablering af filialer kan få den samme udskydelse af skatter og afgifter for en ejendom. Hvis det er tilfældet, er det da de samlede skatter og afgifter for den fulde erhvervsvirksomhed, eller er det for den del, som bliver bygget til? Det gør da en væsentlig forskel. Hvis det kun er for den del, der bliver bygget til, er det jo til at overse, men ellers vil en erhvervsvirksomhed faktisk gennem hele perioden kunne udskyde ved at bygge filialer på. Man kan altså eksistere et helt langt liv igennem uden at få udløst disse skatter.

Ydelserne dækkes ind ved 5-årige lån, og man får en lånerække, hvortil disse lån kommer til at stå med indtil 95 pct. af det udstedte skadesløsbrev.

For mig at se bliver der altså rigeligt med administrativt besvær ved loven. Mit spørgsmål kunne være, om man er i stand til at lægge beløbet over i banker og sparekasser, men så bliver der jo tale om en forrentning, imedens man oparbejder lånet.

Det er sådan set de indvendinger, jeg kan have. Ellers er vi fra venstre velvilligt indstillet over for lovforslaget og vil gerne være med til at se på det i udvalget. Vi må så håbe, at vi kan tage de ting ud af det, som for mig at se er temmelig uhensigtsmæssige, og at man kan finde en administrationsform, som ikke er for knudret. Kan det lade sig gøre, tilsiger jeg venstres støtte.

Maisted (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke støtte et lovforslag, der fremmer socialiseringen af dansk erhvervsliv. Vi er enige med centrum-demokraterne i, at det er en meget uheldig udvikling af lovgivningsarbejdet, når danske virksomheder må lukke på grund af for store økonomiske byrder, som det offentlige har pålagt virksomhederne, men vi tror

ikke, man kan løse problemerne ved at give erhvervstilskud.

Vi tror heller ikke, at det er muligt for kommunerne at drive bankvirksomhed bedre end bankerne med skatteydernes penge. Bankerne må stadig være de bedste til at vurdere, om en virksomhed skal have økonomisk støtte for at klare midlertidige vanskeligheder. Desuden har det offentlige på lokalt plan indsat kommunalrådsmedlemmer i bankbestyrelserne for at varetage den lokale regions interesse og for at påse, at kommunernes og amternes store indskud forvaltes til regionens fordel.

Vi er enige med centrum-demokraterne i, at vi skal have skabt nogle flere arbejdspladser for at kunne bekæmpe arbejdsløsheden, og vi skal skabe et økonomisk klima for, at sådanne arbejdspladser bliver etableret. Men når vi må konstatere, at etableringen af nye virksomheder, oprettelse af filialer og ejerskifte ikke sker i den udstrækning, samfundet har brug for, var det så ikke bedre, om vi fjernede årsagerne til denne samfundsskadelige udvikling i stedet for at forsøge med nye lapperier?

Fremskridtspartiet har fremsat forslag til afvikling af indkomstskatten og kapitalvindingskatten og et forslag om at skære toppen af ejendomsskatterne. I modsætning til det foreliggende lovforslag ønsker vi at lette omkostningerne for erhvervslivet for derved at fjerne årsagerne til dansk erhvervslivs tilbagegang. Vi ønsker endvidere at finansiere en lettelse af overgrebet på dansk erhvervsliv ved hjælp af store offentlige besparelser.

Det kan ikke præciseres tit nok, at en økonomisk politik, der stimulerer et stort privat og offentligt forbrug, der ikke er produktionsdækning for, må medføre et stadig stigende underskud på statens budget, der på et eller andet tidspunkt skal udignes enten i form af stigende skatter eller store offentlige besparelser, og da der ikke er vilje til de store offentlige besparelser, er der kun udsigt til stigende skatter.

Under disse arbejdsvilkår kan man ikke forvente, at dansk erhvervsliv skal øge deres investeringer og skabe større produktion. Centrum-demokraternes lovforslag ændrer ikke ved dansk erhvervslivs arbejdsvilkår, og fremskridtspartiet kan derfor ikke støtte forslaget.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte lovforslaget. Forslaget er et forsøg på at overføre den udmærkede såkaldte lex Erhard, der gælder for pensionister, til nyetablerede virksomheder og filialer. Jeg må sige, at der er meget lang afstand i tankegang mellem de to ordninger. Den første har et socialt sigte, den anden er simpelt hen et spørgsmål om erhvervsstøtte, og det er hinsides behovet, det er jo det helt mærkværdige ved dette forslag. Kriteriet for at få støtte er alene, at man er nyetableret, og jeg bemærker, at man endog har taget filialer med. Jeg gad vide, hvilke forvridninger det kan afstedkomme, hvis et veletableret firma laver filialer. Jeg vil tro, at det vil påføre eksisterende firmaer megen konkurrence, og man kan altså risikere, at dette forslag om erhvervsstøtte i virkeligheden fører til virksomhedslukninger.

Hvis man er indædt modstander af enhver form for ejendomsbeskatning, må man sige til centrum-demokraterne, at så må de forsøge af skaffe flertal for at få den afskaffet. Men et så mærkværdigt og haltende forslag som dette er der efter det radikale venstres mening ingen grund til at bruge megen tid på, og jeg må sige, at jeg er meget forbløffet over, at partiet venstre vil gå med på den trafik.

Karen Thurø Hansen (KF):

Lovforslaget, som centrum-demokraterne fremlægger her, er umiddelbart tiltalende set fra et konservativt synspunkt, idet det jo går ud på at hjælpe erhvervslivet over midlertidige økonomiske vanskeligheder, men det tilgodeser også initiativer til oprettelse af nye virksomheder og dermed til oprettelse af nye arbejdspladser til afhjælpning af arbejdsløsheden.

Men jeg må dog ud fra mit kendskab til kommunalpolitik sætte et meget, meget stort spørgsmålstegn ved dette lovforslag. Vil det ikke være en meget stor likviditetsmæssig belastning for kommunerne specielt i disse år, hvor de mange omlægninger kræver en meget stram budgetlægning fra kommunernes side?

Jeg skal ikke her nærmere gå ind på de enkelte paragraffer i lovforslaget, men det konservative folkeparti vil gå ind i et positivt udvalgsarbejde.

Henning Philipsen (SF):

Jeg kunne for så vidt nøjes med at henvise til indenrigsministerens bemærkninger og sige, at dem vil jeg også gøre til mine. Men derudover vil jeg gerne føje til, at en af årsagerne til, at vi afviser lovforslaget, er, at jeg ikke synes, det kan være rigtigt, at man på denne måde opfordrer kommunerne til for så vidt at konkurrere med hinanden i et givet amt, konkurrere med hinanden om at få forskellige erhvervsvirksomheder dertil. Jeg synes derfor, lovforslaget bør afvises, som andre ordførere har gjort det, og det agter vi at gøre for vort vedkommende.

Ritta Ahm (KrF):

Centrum-demokraterne har med dette lovforslag til hensigt at få nye virksomheder i gang, og det har vi i kristeligt folkeparti den største sympati for. Det er så blot spørgsmålet, om landets kommuner har likviditet til at yde lån i op til 5 år, og jeg vil også være meget bange for, at det vil give kommunerne en masse administration og besvær, ikke mindst hvis det viser sig vanskeligt for dem at få lånene indfriet. Mon ikke billigere lånemuligheder i banker og sparekasser ville være en mere farbar vej til at animere folk til at starte en udvidelse af virksomheden?

Når jeg nu nævner egnsudviklingsstøtten, som jo er blevet forhøjet, er det vel vidende, at det ligger i sagens natur, at denne støtte kun gælder udviklingsområder, men det er dog en af vejene at gå for at forbedre erhvervslivets muligheder.

Nu er det ikke for at være negativ, men jeg vil gerne vide for opklaringens skyld, efter hvilke kriterier erhvervsvirksomhederne kan opnå lån. Eller er det sådan, at alle og enhver kan få dette tilbud?

Kan man ikke forestille sig, at der vil blive søgt om et lån til en virksomhed, der viser sig at have særdeles dårlige eksportmuligheder, eller til en bestemt branche, som kan være mindre rentabel for tiden, og som så blot tager dette lån og denne chance, fordi de rentefri lån nu vil være lette at opnå?

Jeg tror nok, at der ligger problemer på helt andre områder, som hindrer en udvikling af erhvervslivet. Det er alt det arbejde, der bliver pålagt virksomhederne udefra i form af kildeskatteregnskab, ATP, ferie-

[Ritta Ahm.]

mærkegodtgørelse osv. og arbejdsgiverens risiko ved at ansætte nyt personale og måske komme til at betale dagpenge i sygdomsperioder. Det er nemlig en post på budgettet, som en mindre erhvervsvirksomhed kan have meget svært ved at bære. Det går igen hos mange mindre erhvervsdrivende, at de sagtens kunne skaffe arbejde til flere, men at forpligtelserne, som jeg her har nævnt, er alt for store, og jeg finder det meget beklageligt, at de erhvervsdrivende er nået dertil, at de giver op over for den arbejdsbyrde, staten pålægger dem. Det er jo særlig de mindre virksomheder, som kommer til at lide under det, fordi de ikke har økonomiske muligheder for at ansætte kontorhjælp til disse opgaver.

Men jeg vil da godt være åben over for ethvert forslag, der kan sætte gang i beskæftigelsen, og jeg vil da også godt gå positivt ind i et udvalgsarbejde. Om det så bliver denne løsning, som er gangbar, eller vi kan finde frem til andre ting, som er bedre, får vi se i udvalget. Det afgørende er at få stimuleret erhvervslivet og derved få skabt flere arbejdspladser.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg forstår nu, at vi er løbet ind i en stime af lovforslag, der alle sammen går på mere eller mindre støtte til erhvervslivet. Det er dette forslag jo også. Selv om formen er anderledes og temmelig ejendommelig, så er princippet det samme: at det offentlige i større og større udstrækning skal yde støtte til erhvervslivet.

Nu er der udsigt til, at erhvervslivet får 1.350 mill. kr., det blev jo behandlet i går, og så kunne det her jo synes som en fedtskilling ved siden af, men centrum-demokraterne mener åbenbart, at lidt også har ret.

Det er faktisk et formidabelt forslag, for det betyder i virkeligheden, at store koncerner, f. eks. A. P. Møller, efter dette forslag skulle have ret til at få lån fra kommunen til at betale deres ejendomsskatter. Det er faktisk lidt til at grine ad. Men jeg kan forstå, at det skal tages alvorligt, og det skal jeg så også gøre og sige, at vi kan under ingen omstændigheder medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Brusvang) (CD):

På mit partis, centrum-demokraternes, vegne skal jeg som ordfører for forslagsstillerne gøre nogle enkelte bemærkninger.

Det er rigtigt, som det er blevet fremhævet af flere, at ideen med dette er at gøre en erhvervsvenlig indsats, som vi finder der er behov for. Det kunne måske godt være udtrykt teknisk bedre, end vi har været i stand til, men vi kan jo ikke med 4 mand være specialister på alle områder. Vi har oven i købet henvendt os til indenrigsministeriet for at få lidt bistand, men jeg kan forstå på de faldne bemærkninger, at den tekniske bistand må være større end den, vi har fået i første omgang.

Det, vi tænker på, er situationen med nyetablerede virksomheder, hvor det kan ligge tungt økonomisk, men det er også situationen med virksomheder, der kommer i vanskeligheder, vi har for øje med det foreliggende lovforslag.

Når nogle har nævnt, at dette var et socialiseringsforsøg eller en socialiseringsidé, så må jeg udtrykkelig gøre opmærksom på, at det er kun efter begæring, man skulle kunne yde disse lån. Det er noget, kommunerne kan indrømme, og jeg forestiller mig, at det kun skal være for en 5-årig periode. Lån derudover skulle være en absolut undtagelse.

Med hensyn til selve teknikken er jeg helt opmærksom på, at der er ting at rette, og der er her stillet en række udmærkede spørgsmål. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt, at jeg forsøger at besvare dem her, for de er først og fremmest velegnet til at blive besvaret under et udvalgsarbejde.

Jeg har et par enkelte bemærkninger til indenrigsministeren. Der var noget ved indenrigsministerens indlæg, jeg ikke rigtig forstod. Jeg synes ikke, det var logisk. Indenrigsministeren siger, og det har han selvfølgelig ret i, at i den særlige låneordning, man har for pensionister, ligger der et særligt socialt hensyn, men her er det et erhvervsvenligt hensyn, og det kan ikke være en kommunal opgave. Sådan måtte jeg forstå indlægget fra ministeren. Men er det nu ikke det? Har kommunen ikke en interesse, når det drejer sig om en erhvervsvirksomhed, hvortil der er knyttet beskæftigelse i den

[Brusvang.]

pågældende kommune? Set med mine øjne er det en rimelig kommunal interesse at varetage.

Den socialdemokratiske repræsentant havde desværre — det beklager jeg meget — nogle ret hånlige vendinger ved omtalen af dette lovforslag, idet han sagde, at der var jo bare tale om et af disse mange forsøg på at markere sig. Jeg må måske have lov til at erindre socialdemokratiets repræsentant om, at statsministeren i forbindelse med septemberforligsforhandlingerne udtrykkeligt sagde, at ethvert forslag, som andre partier måtte kunne komme med, dengang som senere, som har det sigte at gavne beskæftigelsen og hjælpe vore betrængte erhverv, skal være velkomment. Derfor kan jeg ikke se, at det bagefter bliver til en markering, når man følger statsministerens opfordring.

Jeg takker venstre for de venlige bemærkninger, som hr. Aksel Pedersen kom med. Hr. Aksel Pedersen havde jo netop også nogle punkter, som rent teknisk må nærmere undersøges.

Af venlige bemærkninger har jeg noteret mig bemærkningerne fra de konservative og fra kristeligt folkeparti, og jeg forstod i hvert fald, at disse partier ville være villige til at se positivt på sagen under et udvalgsarbejde. Jeg takker.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Hvis hr. Brusvang lagde mærke til det, så harcelerede jeg ikke over lovforslaget, jeg udtrykte min dybe forundring over det, og det er noget helt andet.

Må jeg dernæst sige, at der kom en bemærkning om, at den tekniske bistand måske ikke har været god nok. Må jeg sige i den anledning, at den bistand, man får fra indenrigsministeriet, får man på basis af de oplysninger, man giver indenrigsministeriet, og hvis man havde givet flere og mere udtømmende oplysninger, havde man også fået et bedre forslag. Men forslaget er til syvende og sidst centrum-demokraternes ansvar, ikke indenrigsministeriets. Det har ydet teknisk bistand.

Må jeg dernæst sige til hr. Brusvang, at der er en væsensforskkel på dette og så, at man har en sociallovgivning, der skal sikre,

at mennesker ikke skal gå fra hus og hjem, nemlig folkepensionisterne, en bestemt befolkningsgruppe. Her er der tale om vilkårligheder, så det råber til himlen, og så placerer man bare ansvaret for virksomhederne på kommunerne. Det er rigtigt, at kommunerne må være interesseret i, at der er beskæftigelse, men det må være en generel bestemmelse for samtlige virksomheder, altså foranstaltninger, der gavner hele kommunen, og derfor kan jeg ikke på nogen måde være med. Jeg må for mit vedkommede sige, at jeg er også forundret over, at venstre var positiv, måske knap så forundret over, at de konservative var det.

Aase Olesen (RV):

Jeg noterede mig, at hr. Brusvang sagde, at han ikke ønskede at besvare spørgsmål, og jeg er da enig i, at vi ikke skal gå i detaljer. Men jeg har to spørgsmål alligevel, som nok må høre hjemme i en førstebehandling.

Det ene er rent opklarende: hvor i lovforslaget står der noget om, at dette også gælder virksomheder, der er i vanskeligheder, bortset fra punkt 3 om dette med generationsskiftet? Hvor står der ellers noget om det? Det var opklarende.

Det andet er en politisk vurdering. Jeg sagde noget om, at dette ville føre til konkurrenceforvridning, ved at man støtter specielt nyetablerede, herunder altså også filialer, og der er ikke noget som helst om, at der udelukkende er tale om små virksomheder, som fru Ritta Ahm talte så meget om. Mener hr. Brusvang ikke, det er rimeligt at sige, at der her vil være tale om en konkurrenceforvridning over for eksisterende virksomheder?

Ordføreren for forslagsstillerne (Brusvang) (CD):

Først ganske kort til indenrigsministeren for at vi ikke skal misforstå hinanden. Der lå naturligvis ikke fra min side nogen form for kritik af ministeriet, men en oplysning om, at jeg havde gjort i første omgang, hvad jeg kunne for at få teknisk bistand, og at jeg må erkende, at jeg måske skulle være gået videre og have bedt om yderligere teknisk bistand. Det er mit ansvar. Det var blot for at redegøre for, at vi i hvert fald

[Brusvang.]

havde søgt den støtte, som vi mente i første omgang var rimelig. Det er ingen kritik af ministeriet, naturligvis ikke.

Så blev der stillet to spørgsmål, som man fastholdt, og det første var dette: hvor står det egentlig i lovforslaget, sådan forstod jeg spørgsmålet, at denne lov også gælder for virksomheder, som kommer i vanskeligheder? Jeg må indrømme, at jeg mener, det er kommet til udtryk igennem § 1, stk. 2, pkt. 3, hvor der står:

„i andre tilfælde, hvor særlige omstændigheder . . .“.

Det er rigtigt, at der dér er nævnt et specielt tilfælde som særlige omstændigheder, men det ændrer jo ikke, at man netop under pkt. 3 har ordene „i andre tilfælde, hvor særlige omstændigheder . . .“. Jeg mener altså, at der er dækning i disse ord, men hvis man ikke fra radikal side mener, at det er tilstrækkelig klart præciseret, all right, så vil vi da gerne medvirke til, at det bliver præciseret.

Og så det sidste spørgsmål: er dette ikke noget, der fører til konkurrenceforvridning? Ja men hver gang vi finder, at der er behov for en eller anden form for hjælpeforanstaltning over for erhvervslivet, må vi jo se i øjnene, at der ligger en vis form for konkurrenceforvridning i forholdet mellem dem, der får bistanden, og dem, der ikke får bistanden. Det er bare ét af de mange hensyn, vi må tage med ind i overvejelserne, men i princippet kan jeg godt være enig; jeg mener bare, at når den afgørelse har været overvejet, er resultatet dette, at her er altså et af de tilfælde, hvor vi ikke kan acceptere det.

Må jeg så blot til sidst sige, at der var nogle, der spurgte: kan der overhovedet være behov for det her? Jeg vil godt sige, hvordan dette er kommet frem, det er nemlig kommet frem via en praktisk kommunalmand. Det er en mand, der sidder som CDs repræsentant i Ølstykke, hr. Hillerup Jensen, som efter sin erfaring på stedet har følt, at her var en sag, som det var rimeligt at gå frem med.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det viser måske faren ved at tage den slags gode ideer udefra. Det havde nok været

en god idé, om centrum-demokraterne havde vendt den en ekstra gang. Jeg påpegede netop i mit første indlæg, at dette ikke er udtryk for en erhvervsstøtte efter behov. Der er overhovedet ikke andre kriterier, end at der er tale om nyetablering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udbygning af banestrækningen mellem Høje-Tåstrup og Roskilde.

(Lovforslag nr. 126. Fremsat 16/12 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Knud Damgaard (S):

Det er en tilsyneladende lille sag med et stort trafikalt perspektiv.

Anlæg af 2 ekstra spor mellem Høje-Tåstrup og Roskilde er et rimeligt forslag i forhold til Plan 90. Det vil betyde en forbedring af fjertrafikken i den sjællandske Intercitytrafik, både med hensyn til hastighed og driftsintervaller, og desuden er der sådanne muligheder for at øge lokaltrafikken mellem Roskilde og København, at det kan overflødiggøre S-baneudbygningen fra Høje-Tåstrup til Roskilde. Vi må betragte dette sidste som et anliggende, der skal dokumenteres i praksis, og er tilfredse med, at det i bemærkningerne siges:

„Dette anlæg udelukker ikke, at der på et senere tidspunkt kan foretages en forlængelse af S-banen fra Høje-Tåstrup til Roskilde.“

På dette grundlag er vi klar til et positivt arbejde med sagen i trafikudvalget.

Jens Jacobsen (V):

Bemyndigelsen til ministeren for offentlige arbejder til at lade anlægge et tredje og fjerde spor med tilhørende stationer mellem